

ADVENTISTIČKA MISIJA za mlade i odrasle

2021 • TREĆE TROMESEČJE • SEVERNOAMERIČKA DIVIZIJA

www.subotnaskola.org

Sadržaj

Na prednjoj korici časopisa: Aliandra je doživela da njena majka odlazi u zatvor i izlazi iz njega, da njen otac bude deportovan u Meksiko. Osećala se usamljeno dok nije upoznala Boga u Adventističkoj indijanskoj školi Holbruk. Priču o njoj možete pročitati na 8. stranici časopisa.

SAD (ARIZONA)

- 4 Srećan što može ponovo da bude na tom mestu / 3. jul
- 6 Putovanje pod zaštitom / 10. jul
- 8 Nisi sama / 17. jul
- 10 Okružena ljubavlju / 24. jul
- 12 Negovateljica i Davalac leka / 31. jul
- 14 Plaža ili pustinja / 7. avgust

MARŠALSKA OSTRVA

- 16 Posebno prijateljstvo / 14. avgust

KANADA

- 18 Supa, fudbal i Bog / 21. avgust

IZBEGLA LICA U OVOJ DIVIZIJI

- 20 Anđeo na benzinskoj pumpi / 28. avgust
- 22 Dilema / 4. septembar
- 24 Poništeno nezadovoljstvo / 11. septembar
- 26 Dva čoveka protiv jednog Boga / 18. septembar
- 28 Program 13. subote: Deliće istine / 25. septembar
- 30 Budući projekti 13. subote
- 31 Mape

 = Priče koje mogu posebno da interesuju tinejdžere

Vaša darovanja na delu

Pre tri godine, deo darova 13. subote bio je upotrebljen za izgradnju nove sportske sale i centra zdravlja nazvanog „Centar novog života“ na kampusu Adventističke indijanske škole Holbruk. Vaša darovanja ovog tromesečja biće upotrebljena za drugu fazu izgradnje ovog centra. Čitajte priče iz Holbruka od 4. do 15. stranice časopisa.

Dragi vođo Subotne škole,

Endrju Mekčizni
Urednik časopisa

Ovog tromesečja posvetićemo se Severnoameričkoj diviziji (SAD) u kojoj se nalaze Sjedinjene Američke Države, Kanada, francuske ostrvske teritorije Sen Pjer i Mikelon, britansko ostrvo Bermuda, kao i američke teritorije Gvam, ostrvo Vejk, Severna Marijanska ostrva u Pacifiku, i tri pridružene države Palau, Maršalska ostrva i Savezne Države Mikronezije.

U ovoj diviziji živi 367 miliona ljudi uključujući i 1,25 miliona vernika Hrišćanske adventističke crkve. To predstavlja odnos od 1 adventiste na svakih 293 ljudi.

Ovog tromesečja projekti 13. subote biće ostvareni u američkoj saveznoj državi Arizona, kanadskoj teritoriji Nunavut i na Palau, arhipelagu sa više od 500 ostrva koja su deo Mikronezije, u zapadnom delu Pacifika. Četvrti projekat je namenjen izbeglim licima u ovoj diviziji.

Mogućnosti

Darovi 13. subote ovog tromesečja biće upotrebljeni za Severnoameričku diviziju (SAD), za izgradnju:

- Smeštaja za osoblje škole na ostrvu Palau.
- Druge faze multifunkcionalne sportske dvorane u indijanskoj školi Holbruk u SAD-u.
- Crkve za izbegla lica, kao i za školske stipendije za njihovu decu u SAD-u i Kanadi
- Crkve i društvenog centra Iglolik u Kanadi.

POSEBNE KARAKTERISTIKE

Ako želite da učinite svoju Subotnu školu zanimljivijom, možete preuzeti Misionski časopis u PDF verziji sa linka: bit.ly/childrensmission. ili ga čitati na Fejsbuku. Posetite i lajkujte našu Fejsbuk stranicu (Facebook.com/missionquarterlies).

Iskoristite prednosti misionjskih priča u video-zapisu, koje iznose iskustva ljudi širom sveta, sa posebnim fokusom na primaoce misionjskih darova 13. subote. Ako želite, možete dobiti opis svakog video-klipa i linka na Internetu, da biste mogli da preuzmete aplikaciju, ili posmatrate video-klipove onlajn.

Svake sedmice postavljamo dodatne slike i zanimljivosti koje možete preuzeti i prikazati u svom razredu na kompjuteru ili mobilnom telefonu dok čitate misionjske priče, ili možete odštampati slike i njima ukasiti prostoriju Subotne škole ili vašu subotnoškolsku tablu.

Dodatne informacije i aktivnosti: U odeljku IZVORI, možete naći nekoliko veb-sajtova koji vam mogu pomoći, kao i dodatni materijal za vaše misionjske prezentacije. Za dodatne informacije možete me i direktno kontaktirati: mcchesneya@gc.adventist.org

Vaša podrška misionstvu je veoma značajna za jedinstvo crkve.

Hvala vam što pomažete da se članovi vašeg Subotnog razreda upoznaju sa svojim duhovnom braćom i sestrama širom sveta, i što ih ohrabrujete da učestvuju u misionstvu crkve putem svojih darovanja.

Od srca vam želim obilje Božjih blagoslova! 🌍

Srećan što može ponovo da bude na tom mestu

ARIZONA, SAD | 3. jul

Adrein Vajls, 20

Časopis Adventistička misija objavio je priču o Adreinu u dečijem misionском časopisu u drugom tromesečju 2018. godine. On je tada završavao dvanaesti razred u Adventističkoj indijanskoj školi Holbruk, misionскоj školi za domorodačku decu u Arizoni u SAD-u.

Adrein nije nikad upoznao svog oca, a majka se često opijala. Kada je imao sedam godina, stariji brat ga je naučio da pije alkohol i koristi drogu. Smatrao je da je u njegovom životu sve u redu. Nije želeo da se preseli u Holbruk kada je upisao treći razred. Međutim, u školi je naučio mnogo novih stvari, uključujući i značaj lične higijene i pranja odeće. Prestao je da pije i upotrebljava drogu. Shvatio je da mu je igranje košarke pomagalo da se bolje oseća kada je bio tužan. U sedmom razredu počeo je da proučava Bibliju sa pastorom i tada je predao svoje srce Isusu.

Hajde da pogledamo šta se događalo sa Adreinom nakon što je završio svoje dvanaestogodišnje školovanje. Ovo iskustvo izneto je njegovim rečima.

Diplomirao sam u Adventističkoj indijanskoj školi Holbruk 2018. godine. Predao sam svoje srce Isusu, a On mi je pomogao da prestanem da koristim drogu i alkohol i nađem smisao u životu. Idući putem jednog svog rođaka, postao sam inženjer. Upisao sam Union koledž, adventističku visokoškolsku ustanovu u Nebraski, otpočevši tako svoje studentsko putovanje.

Na koledžu su svi bili ljubazni, prijateljski nastrojeni i srećni. Čak su me i nepoznati momci ili devojke pozdravljali.

Stekao sam prijatelje na predavanjima, horu i sportskim aktivnostima. Pozvali su me da se pridružim tečaju proučavanja Biblije sa studentima teologije. Zavoleo sam sve duhovne programe koje je škola nudila, uključujući i program pod nazivom „Svetli se nakon večernje službe“, koji se održavao petkom uveče.

Sve se divno odvijalo, dok nisam saznao da će moje obrazovanje skupo da košta. Nisam o tome imao nikakvu predstavu. Kada sam dobio račun, bio sam zaprepašćen.

Naredne godine odlučio sam da idem u školu koja se nalazila u rezervatu Navaho.

Nakon nekog onlajn istraživanja, video sam da je Tehnički fakultet u Novom Meksiku imao dobar inženjerski program. Bio sam uzbuđen što ću tamo moći da nastavim svoje obrazovanje, a da pri tome ne brinem o visokim troškovima kakve sam imao u privatnoj hrišćanskoj školi.

Kada sam došao na fakultet, ubrzo sam shvatio da nema nijednog drugog studenta hrišćanina sa kojim bih mogao da se družim. Iskušenje da se vratim opijanju i korišćenju droge bilo je neodoljivo. Izbegao sam da se ponovo upustim u kandže tih poroka, međutim, bio sam usamljen.

Za vreme drugog semestra bio sam toliko usamljen da sam mislio da ne mogu to više da podnesem.

Razgovarao sam sa osobljem škole Holbruk sa kojima sam ostao u kontaktu. Na moje iznenađenje otvorilo se jedno radno mesto u Holbruku – sekretar za brigu o zaposlenima. Na taj način mogao sam da nastavim svoje školovanje i da radim u ustanovi koju sam voleo.

Razlika u atmosferi između Tehničkog fakulteta i Adventističke indijanske škole Holbruk je ogromna. Ovde sam se osećao kao u svom domu. Bio sam srećan što ponovo mogu da budem na tom mestu.

Voleo bih da se vratim u Unijon koledž i završim svoje školovanje. Molim se da mi Bog to omogući ali da se ne zadužujem zbog školarine. Ja znam da Bog ima plan za moj život. Molim vas da se molite za mene, da idem Njegovim putem kuda god me vodi. 🌍

Vaša darovanja ovog tromesečja pomoći će završetak gradnje druge faze ovog centra, u kome će moći da se posveti pažnja deci i mladima iz starosedelačkih porodica koja imaju visoku stopu gojaznosti, bolesti srca, dijabetesa, depresije i samoubistava.

U vezi sa pričom

- Zamolite nekog mladića da iznese ovu priču kao svoje iskustvo.
- Pogledajte video-klip na Jutjubu sa Adreinom iz 2018. godine: bit.ly/Adrain-2018 ili (sa prevodom) na subotnaskola.org/vesti.
- Preuzmite slike sa Fejsbuka: (bit.ly/fb-mq).
- Preuzmite misionске postove i važne činjenice iz Severnoameričke divizije: bit.ly/NAD-2021.
- Znajte da ova misionска priča iznosi sledeće elemente strateškog plana Hrišćanske adventističke crkve „Poći ću“: Cilj duhovnog rasta broj 6 govori o povećanju broja dece i mladih, njihovom zadržavanju u crkvi i sve većem učešću. Cilj broj 7 govori o pomoći deci i mladima da Boga stave na prvo mesto u svom životu, pokazujući na taj način biblijski pogled na svet. Na ovaj način, crkva želi da ohrabri decu i mlade da usvoje verovanje da je telo hram Svetog Duha, i da apstiniraju od upotrebe alkohola, duvana, droge i drugih opijata, kao i da usvajaju ostala učenja Svetog Pisma, o braku i seksualnoj čistoti. Više informacija o strateškom projektu Hrišćanske adventističke crkve „Poći ću“ saznajte na: IWillGo2020.org.

Misionске informacije

- Indijanska škola Holbruk otvorena je 1946. godine u Holbruku u Arizoni. Uz redovne predmete kao što su: engleski, istorija, matematika i nauka, drži se i nastava izbornih predmeta kao što su: mehanika, jahačke veštine, zavarivanje, stolarija. Škola takođe radi na zaštiti kulture severnoameričkih Indijanaca, podučavajući mlade izradi posuđa od gline, Navaho jeziku i upravljanju. Škola se trenutno finansira od strane Pacifičke unije (20%) i kroz donacije (80%).

Putovanje pod zaštitom

Džodi Opic, 39

Moj suprug Derik i ja putovali smo autom u tri sata udaljeno mesto od Holbruka, u glavni grad Arizone, Feniks. Ja radim u Adventističkoj indijanskoj školi Holbruk na prijemnici kao službenik administracije, a Derik radi na održavanju. Te subote popodne, vozila sam automobil, dok je Derik spavao na suvozačevom mestu.

Kasnili smo. Išli smo u Feniks da prisustvujemo popodnevnoj službi u crkvi, ali najpre, trebalo je da povezemo moju majku koja je htela da ide sa nama.

Padala je jaka kiša za vreme puta. Put je vodio kroz planinske vijugave predele. Vozila sam poprilično brzo, a ipak su nas brojna kola zaobilazila na putu.

Otrpilike na pola puta, auto je počeo da krivuda. Za samo nekoliko sekundi okrenuli smo se za 180 stepeni i udarili u zemljano brdo pokraj puta. Zatim smo se prevrnuli i na vratima sa Derikove strane klizili oko 75 metara. Pre nego što smo se potpuno zaustavili, kola su se ponovo vratila na sva 4 točka.

Derik i ja smo sedeli u potpunom šoku.

Tada je Derik pokušao da otvori svoja vrata. Nije uspevao. Bila su zaglavljena. Osetili smo miris dima. U strahu da će se kola zapaliti, povikao je: „Moramo nekako da izađemo!“

U tom trenutku moja vrata su se otvorila.

„Da li ste dobro?“, pitala je žena koja je otvorila vrata.

Ona je videla celi tok nesreće. Stala je da nam pruži pomoć.

Nekoliko trenutaka kasnije, nekoliko ljudi se okupilo oko automobila. Pitali su nas da li smo pozvali šlep službu. „Nismo“, ali i pre nego što sam izustila da odgovorim, kamion šlep službe se nalazio pred nama. Vlasnik kamiona je vozio ovim putem idući kod zubara pa je video nesreću.

„Da li mogu da pomognem?“, upitao je.

Zatim, i pre nego što smo pozvali policiju, jedan policajac se pojavio da uspostavi saobraćaj. Njegova pomoć je bila itekako potrebna, jer se naše vozilo nalazilo na krivini, a nije bilo pregledno za vozila koja su se približavala.

Za samo nekoliko trenutaka, naš automobil bio je natovaren na šlep kamion i bio

spreman za polazak. Tek tada smo mogli da sagledamo štetu na kolima. Krov i obe strane bili su potpuno ulubljeni. Šteta je bila potpuna.

Derik i ja smo seli sa vozačem šlep službe, pokušavajući sebi da objasnimo šta se zapravo dogodilo. Planirali smo da povedemo sa sobom prijatelja u Feniks tog dana, ali plan se izjalovio. Obično putujemo sa našim psom, ali on tada nije bio sa nama.

Sa druge strane puta i brda u koje smo najpre udarili nalazila se litica.

Derik i ja smo preživeli ovaj udes sa nekoliko masnica, manjih posekotina i nagnječenja.

Kako se dogodilo da prilikom prevrtanja nismo naleteli ni na jedan drugi automobil na ovom prometnom putu? Kako smo se na kraju zaustavili ponovo na točkovima? Kako nismo probili bankinu i sleteli u 30 metara duboku provaliju?

Jedini mogući odgovor bio je da je Bog sačuvao naše živote. On se pobrinuo za sve i pre nego što smo krenuli na put. Kasnije smo saznali da je Bog delovao na neke naše prijatelje da se mole za nas tog dana. Bog je uslišio njihove molitve. Manje od sat vremena nakon nesreće, prijatelji iz škole Holbruk došli su po nas i odvezli nas kući.

Psalam kaže: „Ali je Gospod moje pristanište, i Bog je moj tvrdo utočište moje.“ (Psalam 94,22)

Bog nas je mnogo puta u našim životima zaštitio. Zaista smo Mu zahvalni što neprestano brine o nama. 🌍

Hvala vam što ste priložili velikodušne darove 13. subote pre tri godine, koji su pomogli da se otpočne izgradnja sportske dvorane i centra zdravlja, „Centar novog života“, na kampusu Adventističke indijanske škole Holbruk. Vaša darovanja ovog tromesečja biće upotrebljena da se dovrši druga faza izgradnje ovog centra. Ovaj centar će

U vezi sa pričom

- Zamolite žensku osobu da iznese ovu priču kao svoje iskustvo.
- Preuzmite slike sa Fejsbuka (bit.ly/fb-mq).
- Preuzmite misionске postove i važne činjenice iz Severnoameričke divizije: bit.ly/NAD-2021.
- Džodi iznosi svoju misionску priču u želji da pomogne mladima da uvek stave Boga na prvo mesto, i da svojim životnim primerom pokazuju hrišćansko gledište na svet, što predstavlja 7. cilj Hrišćanske adventističke crkve u strateškom planu „Poći ću“. Više informacija o strateškom planu Hrišćanske adventističke crkve saznajte na: IWillGo2020.org.

Važne činjenice

- Nakon proterivanja Navaho plemena pod nazivom Dugi marš, vlasti su pokušale da prisile pripadnike Navaho plemena da upisuju svoju decu u škole kako bi stekla zapadni stil obrazovanja, naročito u internatske škole, koje su bile osmišljene ne samo da obrazuju, već i da amerikanizuju decu, što su neki ljudi naknadno nazvali „kulturološkim genocidom“.
- Ako posećete kaktus u Arizoni, možete biti osuđeni na zatvorsku kaznu od 25 godina. Kaktus saguaro može narasti do 15 metara visine, ali on raste veoma sporo. Ovaj kaktus može živeti do 200 godina.

pomoći školi u borbi protiv visoke stope gojaznosti, srčanih poremećaja, dijabetesa, depresije i samoubistava među decom starosedelačke američke populacije.

Nisi sama

ARIZONA, SAD | 17. jul

Aliandra, 17

Usvom detinjstvu iskusila sam stvari kroz koje deca ne bi trebalo da prolaze. Videla sam ljude da piju i gube razum zbog droge. Videla sam da puše marihuanu sa nadom da će se lepo osećati, pa makar na kratko vreme.

Moja majka potiče iz Navaho plemena, a otac je Meksikanac. Neko vreme moja porodica je bila dobra i brižna, odlazili smo u crkvu svake nedelje, ali onda je majka počela da pije alkohol, i izgledalo je kao da se sve raspada. Kao devojčica, prisustvovala sam svađama u kojima bi moj otac tukao majku pesnicama, a ponekad je koristio i motku. Bila sam uplašena jer sam se osećala slabo i bespomoćno. Nisam imala snage da bilo šta učinim.

Moja majka je odlazila i vraćala se iz zatvora pod optužbama za porodično nasilje, opijala se dok je vozila. Bilo mi je veoma teško zbog takvog njenog stanja.

U to vreme, često se dešavalo da moj otac bude izvan kuće. Bio je deportovan u Meksiko nekoliko puta, ali se uvek vraćao u SAD. Nikad mi nije čak ni poželeo srećan rođendan. Međutim, Bog mi je svaki dan davao snagu da nastavim dalje. Iako nisam imala zemaljskog oca koji bi se brinuo o meni, imala sam nebeskog Oca koji me je voleo.

Stekla sam naviku da krijem svoja osećanja i često bih glumila da je sve u redu.

Ljudi bi me ponekad pitali kako uspevam da držim sve u sebi i ne pokazujem svoja osećanja. Teško je, međutim, naviknete se na to kada vas niko ne sluša kako se osećate.

Kako sam postajala starija, promenila sam se i postala drugačija osoba. Postala sam isuviše zaštitnički okrenuta prema svojoj mlađoj braći i sestrama. Bila sam više puta uvučena u razne tuče, bežala sam sa

časova da bih postala popularna u društvu i počela sam da pušim marihuanu.

Kada sam imala 12 godina, shvatila sam da ne želim da budem kao moji roditelji. Ali nisam znala šta treba da činim.

Godinu ili dve kasnije, upisala sam 9. razred u Adventističkoj indijanskoj školi Holbruk. U školi sam upoznala i zavolela Hrista. Shvatila sam koliku ljubav On ima prema meni. Bez obzira na sve ono kroz šta sam prošla, Bog je imao plan za mene, uključujući i moj dolazak u školu Holbruk.

Moj pogled na život se promenio. Sada znam da je Bog bio uz mene ceo moj život, samo to tada nisam shvatala. On je bio tik uz mene, dajući mi snagu da nastavim dalje bez obzira kroz šta sam prolazila.

Do današnjeg dana, On nastavlja da mi daje snagu u svemu onome što činim, u svakoj odluci koju donosim, i svaki put kad pomislim da odustanem.

Moj omiljeni biblijski stih glasi: „Gospod će se biti za vas, a vi ćete ćutati.“ (2. Mojsijeva 14,14)

Bog će vam dati pobedu nad bilo čime sa čim se suočavate, ako Mu dopustite da se brine o tome. On vas drži u svojoj ruci i On će se boriti za vas. Vi niste sami. Ja nisam sama. 🌍

Hvala vam što ste priložili velikodušne darove 13. subote pre tri godine, koji su pomogli da se otpočne izgradnja sportske dvorane i centra zdravlja, „Centar novog života“, na kampusu Adventističke indijanske škole Holbruk. Vaša darovanja ovog tromesečja biće upotrebljena za završetak druge faze izgradnje ovog centra. Ovaj centar će pomoći školi da se bori sa visokom stopom gojaznosti, srčanih poremećaja, dijabetesa, depresije i samoubistava među decom starosedelačke američke populacije.

U vezi sa pričom

- Zamolite žensku osobu da iznese ovu priču kao svoje iskustvo.
- Časopis *Adventistička misija* ne objavljuje pravo ime osoba ispod 18 godina.
- Preuzmite slike sa Fejsbuka (bit.ly/fb-mq).
- Preuzmite misionijske postove i važne činjenice iz Severnoameričke divizije: bit.ly/NAD-2021.
- Znajte da ova misionijska priča iznosi sledeće elemente strateškog plana Hrišćanske adventističke crkve „Poći ću“: Cilj duhovnog rasta broj 7 govori o pomoći deci i mladima da Boga stave na prvo mesto u svom životu, pokazujući na taj način biblijski pogled na svet. Na ovaj način crkva želi da ohrabri decu i mlade da usvoje verovanje da je telo hram Svetog Duha, i da se uzdrže od upotrebe alkohola, duvana, droge i drugih opijata, kao i da usvajaju ostala učenja Svetog Pisma, o braku i seksualnoj čistoti. Više informacija o strateškom projektu Hrišćanske adventističke crkve „Poći ću“ saznajte na: IWillGo2020.org.

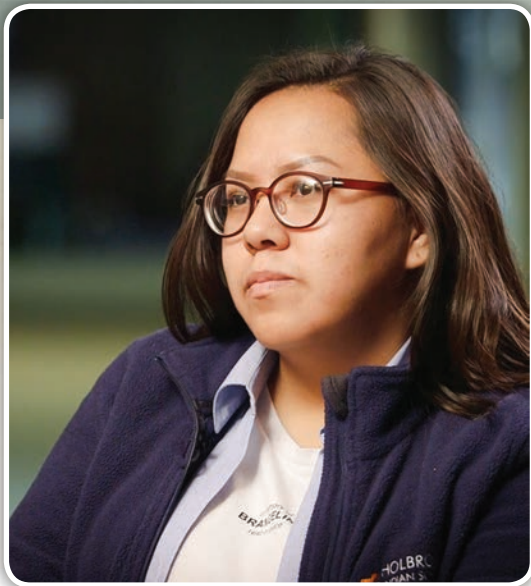
Važne činjenice

- SAD su treća država na svetu po veličini, nakon Rusije i Kanade, i treća na svetu po broju stanovnika posle Kine i Indije.
- Arizona je šesta država po veličini u SAD-u, a četrnaesta po broju stanovnika. Nalazi se na jugozapadu SAD-a. Graniči se sa Nevadom, Novim Meksikom, Jutom, Kalifornijom i Koloradom.
- Arizona je poznata po Grand kanjonu koji je dubok 1,6 km, dugačak 365 km i širok 29 km.

Okružena ljubavlju

ARIZONA, SAD | 24. jul

Šanel Drejper, 24

Iako sam odrasla sa porodicom u malom gradu, bila sam svedok skoro svakodnevene upotrebe alkohola, droge i nasilja. To je bilo veoma česta pojava. Sećam se da su ljudi postavljali ograde, ali to nije sprečilo da alkohol, droga i nasilje uđu u školske učionice. Bande su počele da se tuku oko teritorije u kojima su delovale. To se dešavalo u starijim godinama osnovne škole.

Meni, ponekad kada bih bila sama, ni pešačenje od autobuske stanice do kuće nije bilo bezbedno.

Možda je to jedan od razloga zbog kog su moja majka i tetka odlučile da me ispišu iz državne škole i pošalju u privatnu školu.

Prvi izbor moje majke bila je privatna škola u državi Novi Meksiko, ali tamo sam bila stavljena na listu čekanja. Onda smo razmišljali o drugoj školi u Novom Meksiku, ali nju nisam mogla da pohađam jer je to bila dnevna škola, a ne internatska. Na kraju je moja majka saznala da su naši rođaci upi-

sali svoju decu u Adventističku indijansku školu Holbruk u Arizoni. Škola je bila udaljena od našeg doma, ali majka i tetka su smatrale da bi ona bila najbolja za mene.

Upisala sam deveti razred u avgustu 2010. godine. Bilo je teško u početku, jer sam bila odvojena od porodice. Nisam imala problema oko poslova koje sam obavljala kao što su pranje veša i sređivanje sobe. Jedina stvar za koju nisam bila spremna bio je biblijski čas.

Ranije bih išla u crkvu sa tetkama, ali samo zato što nisu mogle da me ostave kod kuće samu. Moje tetke su me odvodile u mnoge crkve, pa čak i na letnji biblijski tečaj, pa ipak, nisam znala kako da čitam Bibliju.

U školi Holbruk bilo je neprijatno ukoliko ne znaš kako se čita Biblija, jer se nalaziš u hrišćanskoj školi.

Međutim, polako sam počela da saznajem sve više o Isusu, i kako On deluje u našim

životima. Ubrzo sam Mu predala svoje srce.

Četiri godine kasnije, diplomirala sam u Indijanskoj školi Holbruk. Studirala sam potom dve godine na fakultetu, a zatim se počela baviti drugim stvarima. Moj život je postao pun obaveza, tako da sam izgubila iz vida Isusa i to da sam adventistkinja.

Dok sam bila u poseti prijateljici u Teksasu, saznala sam da je moja tetka, koja mi je bila poput majke, ozbiljno bolesna i da je na bolničkom lečenju u Feniksu u Arizoni. Otišla sam avionom od Teksasa do Arizone na dan mog rođendana da iznenadim tetku. Provela sam neko vreme sa njom pre nego što je preminula nekoliko dana kasnije.

Posle njene smrti, vratila sam se nazad u Teksas. Međutim, nisam bila srećna.

Kada me je prijateljica iz Holbruka obavestila o poslu u administraciji škole, ja sam prihvatila tu ponudu.

Kada sam se vratila u školu, radila sam sa učenicima, i to mi je donosilo veliku radost.

Naredne godine, škola je tražila od mene da postanem koordinator za školarinu i studentska pitanja.

Moj povratak u Holbruk je promenio moj život na tako mnogo načina. Zaista je zavidljivo biti okružen ljubavlju. 🌍

Hvala vam što ste priložili velikodušne darove 13. subote pre tri godine, koji su pomogli da se otpočne izgradnja sportske dvorane i centra zdravlja, „Centar novog života“, na kampusu Adventističke indijanske škole Holbruk. Vaša darovanja ovog tromesečja biće upotrebljena da se dovrši druga faza izgradnje ovog centra. Ovaj centar će pomoći školi da se bori protiv visoke stope gojaznosti, srčanih poremećaja, dijabetesa, depresije i samoubistava među decom strosedelačke američke populacije.

U vezi sa pričom

- Zamolite žensku osobu da iznese ovu priču kao svoje iskustvo.
- Preuzmite slike sa Fejsbuka (bit.ly/fb-mq).
- Preuzmite misionske postove i važne činjenice iz Severnoameričke divizije: bit.ly/NAD-2021.
- Znajite da ova misionska priča iznosi sledeće elemente strateškog plana Hrišćanske adventističke crkve „Poći ću“: Cilj duhovnog rasta broj 6 govori o povećanju broja dece i mladih, njihovom zadržavanju u crkvi i sve većem učešću. Cilj duhovnog rasta broj 7 govori o pomoći deci i mladima da Boga stave na prvo mesto u svom životu, pokazujući na taj način biblijski pogled na svet. Na ovaj način, crkva želi da ohrabri decu i mlade da usvoje verovanje da je telo hram Svetog Duha, i da se uzdrže od upotrebe alkohola, duvana, droge i drugih opijata, kao i da usvajaju ostala učenja Svetog Pisma, o braku i seksualnoj čistoti. Više informacija o strateškom projektu Hrišćanske adventističke crkve „Poći ću“ saznajte na: IWillGo2020.org.

Misionske informacije

- Crkvena oblast Arizone u kojoj se nalazi Indijanska škola Holbruk ima 78 crkava i 20.692 vernika. Na populaciju od 7.052.954 stanovnika u državi, 1 adventista je na svakih 341 ljudi.
- Univerzitet Okvud u državi Alabama jedina je obrazovna institucija direktno vezana za Severnoameričku diviziju Hrišćanske adventističke crkve.
- Navaho narod se nalazi u graničnim delovima država Arizona, Novi Meksiko i Juta. Teritorija Navaho naroda obuhvata 71.000 km², što je veća teritorija od 10 država u SAD-u.

Negovateljica i Davalac leka

ARIZONA, SAD | 31. jul

Nanet Ortiz, 53

Kako izgleda biti preceptorica zadužena za učenice u Adventističkoj indijanskoj školi Holbruk?

Upoznala sam Lili čim sam došla u školu Holbruk. Ova sedamnaestogodišnja devojka me je odmah prihvatila i ophodila se prema meni kao prema svojoj baki. Bila je uvek spremna da mi pomaže oko spavaonice. „Da li mogu da ti pomognem da napraviš mafine ove sedmice?“, pitala bi me. Ili: „Da li mogu da ti pomognem da napišeš biblijski stih na oglasnoj tabli?“

Jasno se sećam još jednog pitanja koje mi je postavila na početku školske godine: „Da li znaš da sam potpisala ugovor sa medicinskom ustanovom prošle godine?“

Nisam znala o čemu je govorila.

Saznala sam da je devojka toliku patila od depresije protekle školske godine da je pokušala sebi u više navrata da naškodi, pa je potpisala ugovor sa medicinskom ustanovom kao obećanje da će potražiti

pomoć pre nego što sebi učini nešto nažao.

Mnoge devojke koje dolaze u školu Holbruk dolaze sa izuzetno teškim emocionalnim teretom. One su iskusile mnoge traume, čak i u ranim godinama.

Sećam se devojčice iz drugog razreda po imenu Roz, koja mi je rekla da je bila sve-dok ubistva svog oca.

Jedne večeri, dok sam se spremala da napustim svoju kancelariju u ženskom bloku spavonice, devojčica je ušla u kancelariju i skočila u moje naručje.

„Ne mogu da zaspim“, rekla je. „Vidim tatu kako mi se osmehuje kroz prozor.“

Odvela sam je nazad u sobu, pevala joj i molila se sa njom. Razmišljala sam o tome kroz šta su sve ove devojčice i devojke prolazile.

Dva meseca je Lili imala probleme sa noćnim morama. Kada je počela da opisuje svoje snove, shvatila sam zašto sam došla u ovu školu. Vidite, ja sam iskusila iste noćne more kada sam bila tinejdžerka.

Bog je želeo da uspostavim poseban odnos sa Lili, da bih mogla da je ohrabrim i uverim da će i ona moći da prevaziđe te noćne more uz Božju pomoć.

Rekla sam joj da me je Bog oslobodio noćnih mora svojom silom, i da On to može učiniti i njoj.

Neke učenice radije ostaju u školi nego da idu u svoje domove tokom školskih raspusta, jer je atmosfera u njihovim domo-

vima teška. Sećam se kada se Roz vratila u školu sa svojom majkom nakon jednog kraćeg raspusta.

Kada sam otvorila vrata njene sobe, pogledala me je i sa uzdahom olakšanja rekla: „Dobro je biti ponovo kod kuće.»

Lili je izbegavala da odlazi kući.

Do današnjeg dana, ja ne znam koju vrstu traume je ova devojčica doživela. Ali, to nije moj posao. Moj posao je da pokazujem безусловnu ljubav prema svim devojčicama i devojkama, da one razumeju da sam njihova negovateljica koja se ovde brine o njima, a Bog njihov iscelitelj.

Ove sedmice, dok smo proučavale izveštaj o stvaranju, upitala sam Lili: „Da li si čula za stvaranje pre nego što si došla u ovu školu?“

„Ne“, odgovorila je devojčica.

„A za Bibliju? Da li si videla Bibliju kod kuće ili u kući ‘šimasani’ (kuća bake i deke na indijanskom jeziku)?“

Odmahnula je glavom. Prvi put je videla Bibliju kada je došla u Indijansku školu Holbruk.

Objasnila sam Lili da mnogi ljudi na svetu smatraju da je izveštaj o stvaranju samo bajka.

„Šta ti misliš o tome?“, pitala sam je.

Lili nije imala nikakvu sumnju.

„Gospodin Habard, profesor matematike, uvek započinje svoj čas sa malim duhovnim razmišljanjem“, odgovorila je. „Danas nas je naveo na razmišljanje kada nam je rekao da stvari ne nastaju same od sebe ni iz čega, već da imaju svog Stvoritelja.“

Razgovor sa Lili i drugim devojkama podseća me na stih apostola Pavla: „Ja posadih, Apolo zali, a Bog dade te uzraste.“ (1. Korinćanima 3,6). 🌍

Hvala vam što ste priložili velikodušne darove 13. subote pre tri godine, koji su pomogli da otpočne izgradnja sportske dvorane i

U vezi sa pričom

- Zamolite mlađu žensku osobu da iznese ovo iskustvo.
- Imena učenica su promenjena radi zaštite njihove privatnosti.
- Preuzmite slike sa Fejsbuka (bit.ly/fb-mq).
- Preuzmite misionske postove i važne činjenice iz Severnoameričke divizije: bit.ly/NAD-2021.
- Znajte da ova misionska priča iznosi sledeće elemente strateškog plana Hrišćanske adventističke crkve pod nazivom „Poći ću“: Cilj broj 6 govori o povećanju broja dece i mladih, njihovom zadržavanju u crkvi i sve većem učešću. To se može postići ohrabrivanjem svih članova i budućih krštenika da prihvate i praktikuju načela pristavke službe u vezi sa vremenom, duhovnim darovima, desecima i darovima, i vernika da pokažu međukulturalno razumevanje i poštovanje prema svim ljudima. Više informacija o strateškom projektu Hrišćanske adventističke crkve „Poći ću“ saznajte na: IWillGo2020.org.

Važne činjenice

- Naziv „Navaho“ potiče od španskog dijalekta Teva, koji koristi narod Pueblo. Reč „Navaho“ označava polja opasana klancem. Navaho Indijanci sebe nazivaju „Dine“.

centra zdravlja, „Centar novog života“, na kampusu Adventističke indijanske škole Holbruk. Vaša darovanja ovog tromesečja biće upotrebljena da se dovrši druga faza izgradnje ovog centra. Ovaj centar će pomoći školi da se bori protiv visoke stope gojaznosti, srčanih poremećaja, dijabetesa, depresije i samoubistava među decom starije američke populacije.

Plaža ili pustinja

Dijana Fiš, 56

Moj suprug Loren i ja imali smo poslove o kojima smo sanjali. On je imao uspešnu karijeru u savetodavnim poslovima, a ja sam radila u razvojnoj kancelariji Advent Helt (organizaciji za adventističko zdravlje). Voleli smo život koji smo vodili, kao i česte odlaske na plaže na Floridi.

Međutim, izgledalo je kao da nam nešto nedostaje. Počeli smo da se molimo Bogu da nas vodi da zajedno radimo u Njegovoj službi puno radno vreme.

A zapravo nismo bili spremni da nas Bog bilo gde povede osim u Tenesi, gde su živela naša deca i unuci.

Jednom prilikom otišla sam na konferenciju koju je organizovala Služba za žene pri Severnoameričkoj diviziji. To je bilo vreme snažnih molitava i predavanja svog života Bogu. Nakon seminara, prolazila sam pored štanda Adventističke indijanske škole Holbruk u velikoj kongresnoj hali, i primetila prekrasnu grnčariju koju su učenici napravili. Kupila sam tri posude ukrašene konjskom dlakom.

Dok sam kupovala, žena koja je radila na štandu upitala me je čime se bavim. Kada sam joj rekla da radim u razvojnoj kan-

celariji, ona mi je pokazala jednu ženu za susednim štandom.

„Ona je naša direktorka razvoja i odlazi uskoro u penziju“, rekla je.

Rekla mi je da se škola Holbruk nalazi u Arizoni. „Nema šanse da se tamo preselim“, pomislila sam.

Moj suprug i ja živeli smo uvek kraj mora. A pustinja Arizone nije bila na listi mesta u kojima bismo živeli.

Šest meseci je proteklo, a Loren i ja smo nastavili da se molimo. Jedan prijatelj je rekao Lorenu da se otvara radno mesto profesora na katedri za sociologiju na Južnom adventističkom univerzitetu u Tenesiju, tako da smo počeli da razmišljamo o selidbi u Tenesi.

Posle određenog vremena Loren je doneo odluku da prisustvuje sastanku Generalne konferencije u San Antoniju u Teksasu. Dok se nalazio tamo, posetio je sajam rukotvorina na kome je iz daljine ugledao posude ukrašene konjskom dlakom. Ubrzo se našao ispred štanda indijanske škole Holbruk. Žena koja je radila na štandu primetila je njegov bedž na kome je pisalo „LKSR“.

„Da li to znači licencirani klinički i još nešto?“, upitala je. Loren je klimnuo glavom i odgovorio: „Licencirani klinički socijalni radnik.“

„Pa nama je to upravo potrebno“, uzviknula je žena uzbuđeno.

Loren se nervozno osmehnuo, gledajući kako da napusti štand. Međutim, žena

ga je pitala za posao njegove supruge. Odgovorio je da radi u razvojnoj kancelariji u bolnici na Floridi.

„I to nam je potrebno“, rekla je žena pozivajući rukom svog supruga, koji je bio direktor škole u Holbuku.

Loren mi je kada se vratio kući ispričao o ovom razgovoru sa ženom iz Holbuka.

Nekoliko sedmica kasnije, pri kraju našeg odmora, odlučili smo da odemo u posetu školi Holbruk. Pre nego što smo stigli, Loren je dobio poziv od Južnog adventističkog univerziteta. Bilo mu je rečeno da nije dobio posao profesora.

Bio je u strahu šta dalje da preduzme i uradi. Osećala sam da nas Bog poziva da krenemo za Njim, međutim, da li sam bila spremna da idem.

Loren i ja smo proveli više od devet sati razgovarajući sa osobljem škole Holbruk o misiji škole usmerenoj prema deci indijanske populacije.

Saznali smo da je osoblje škole priželjkivalo da dobije osobu sa hrišćanskim shvaćanjima, koja će pomoći učenicima sa traumama izazvanim stresovima i drugim mentalnim problemima. Te noći nisam mogla mirno da zaspim.

Međutim, pre nego što sam ustala sutradan, u mom umu javila se misao kako će zapravo biti dobro to što ću raditi u Holbuku. Skočila sam iz kreveta, otišla do biblioteke i uzela poznatu knjigu sa police. Pogledala sam u svoj ruksak i izvadila tu istu knjigu, koju je Loren dobio na sastanku Generalne konferencije.

Knjiga se zvala „Idi za Njim bilo kada, bilo gde, po bilo koju cenu“, autora Dona Mekflertija.

U tom trenutku znala sam da me Bog poziva u Indijansku školu Holbruk. U molitvi Bogu rekla sam da je potrebno da tu istu misao stavi u Lorenovo srce. Molila sam se i čekala.

U vezi sa pričom

- Zamolite mlađu žensku osobu da iznese ovo iskustvo.
- Preuzmite slike sa Fejsbuka (bit.ly/fb-mq).
- Preuzmite misionijske postove i važne činjenice iz Severnoameričke divizije: bit.ly/NAD-2021.
- Znajte da ova misionijska priča prikazuje sledeće elemente strateškog plana Hrišćanske adventističke crkve pod nazivom „Poći ću“: Misionijski cilj broj 1 govori o oživljavanju koncepta misije širom sveta i žrtvovanju za misiju kao načinu života pri čemu su ne samo pastori, već i svi vernici crkve, mladi i stari, uključeni u radosno svedočenje za Hrista i stvaranje učenika u ličnim i javnim misionijskim aktivnostima sa ciljem uključivanja svih vernika. Cilj duhovnog rasta broj 5 govori o jačanju misionijskog duha, kako pojedinaca, tako i porodica, kako bi došlo do značajnog rasta broja vernika koji se redovno mole, proučavaju Bibliju, koriste materijale Subotne škole i spise Elen Vajt. Više informacija o strateškom projektu Hrišćanske adventističke crkve „Poći ću“ saznajte na: IWillGo2020.org.

Nekoliko dana kasnije, dok smo ulazili u svoj dom na Floridi, Loren je izjavio da je osetio da ga Bog poziva da se preselimo u Holbruk.

Te večeri, podneli smo svoje biografije za posao, i počeli sa pakovanjem. Dve sedmice kasnije, počeli smo da radimo u Holbuku. Zaista smo srećni što smo sledili Boga i došli u Holbruk. 🌍

Hvala vam na vašim darovima 13. subote pre tri godine kojim je otpočeta gradnja sportskog i zdravstvenog centra „Centar novog života“ na kampusu Adventističke indijanske škole Holbruk.

Posebno prijateljstvo

MARŠALSKA OSTRVA | 14. avgust

Raidžan, 15

Petnaestogodišnji dečak misionar sa Maršalskih ostrva uspostavio je putem pisama neočekivano prijateljstvo sa sedamdesetsedmogodišnjim misionarom u penziji, iz daleke američke države Teksas.

Prijateljstvo je otpočelo kada je stari misionar, deda Bob, saznao o porodici mladog misionara preko misionarskih priča iz misionarskog tromesečnog časopisa.

Dečakov otac je bio direktor škole, a njegova majka je predavala u adventističkoj misionarskoj školi na udaljenom ostrvu Ebeje. Deda Bob je želeo da učini nešto posebno da bi pomogao ovoj porodici.

On je već učestvovao u subotnoškolskim misionarskim darovanjima svake sedmice, a dodatni dar je priložio 13. subote 2018. godine. Međutim, želeo je da učini nešto više. Odlučio je da priprema i šalje mesečne pakete sa igračkama, hranom, školskim potrebštinama za porodicu ovog dečaka i druge misionare na tom ostrvu.

Raidžan je imao 13 godina kada su primili prvi paket. Njegova porodica i on imali su običaj da kleknu na molitvu pre otvaranja svakog paketa da bi izrazili svoju zahvalnost. Pre nego što bi se igrao novom igračkom ili pojeo neki slatkiš, otac mu je rekao da treba da napiše pismo zahvalnosti starijima. Tako je otpočelo ovo neočekivano prijateljstvo putem pisama. Deda Bob bi slao pakete, a Raidžan je odgovarao pismima zahvalnosti.

Tokom tri godine Raidžan je primio mnogo paketa i poslao mnogo pisama. Pisao je o svojoj radosti prilikom otvaranja paketa, opisivao je svoje školske dane. U jednom pismu izrazio je strah od smrti kada je jedan njegov školski drug iznenada preminuo, a svetski poznati košarkaš Kobi Brajant poginuo u padu helikoptera u toku te iste sedmice.

Ubrzo po slanju pisma o strahu od smrti dobio je odgovor od starog Boba. To je bilo prvo i jedino pismo koje je on njemu lično poslao.

Tri sedmice nakon toga, starac je bio hospitalizovan, a ubrzo i pušten na kućno lečenje. Tokom dve sedmice kućnog oporavka, stari čovek je pripremio još 8 paketa za Raidžana i njegovu porodicu. U poslednjem paketu nalazilo se pismo koje je sin ovog starog čoveka napisao nakon što je ovaj plemeniti čovek preminuo.

Smrt starog Boba je zaprepastila Raidžana, ali nastavio je da piše. Naredno pismo je poslao njegovom sinu kao odgo-

vor na poslednji paket i pismo koje se nalazilo u njemu. U njemu je pisalo:

„Primate moje saučešće. Tog dana kada smo saznali za smrt dede Boba bio sam veoma iznenađen, iako sam znao da mu je nakon izlaska iz bolnice ostalo još malo vremena. Nadao sam se da će biti drugačije. U februaru ove godine napisao sam kako smrt dolazi lako i neočekivano. Bio sam pokrenut iznenadnom smrću svog druga i poznatog košarkaša Kobija Brajanta. Sedmicu dana kasnije deda Bob mi je odgovorio da iako je tužno kada neko umre, mi ne treba da se plašimo smrti jer je naš Bog pobedio smrt. Rekao je da treba da živimo svoj život kao da ćemo umreti sutra, a u isto vreme kao da ćemo živeti još 100 godina. Stari Bob me je hrabrio da nastavim sa životom da ne bih propustio nove mogućnosti koje mi sutrašnjica donosi, i da koristim svaki dan kao novu priliku da svedočim ljudima o Bogu.

Veoma sam zahvalan za ohrabrenje koje mi je pružio, jer sada sam manje tužan nego što bih bio da nisam primio njegovo pismo.

Iako ga nisam lično poznao, on je uticao na mene, hrabreći me da budem saosećajniji i ljubazniji prema drugima. Iako nisam imao priliku da ga upoznam na ovom svetu, čvrsto verujem da ću ga videti jednog dana kada Gospod Isus bude došao.

Ja ne znam koliku tugu vi osećate, ali znam da Bog razume sve okolnosti kroz koje prolazimo, i da možemo da pronademo utehu u Njemu.“

Hvala vam na vašim sedmičnim misionarskim darovima koji pomažu misionarsko delo na Maršalskim ostrvima i širom sveta. Hvala vam što razmišljate da učinite nešto više kako biste pospešili delo na svetu u Božje ime.

U vezi sa pričom

- Pogledajte Raidžana na Jutjubu: bit.ly/Surprise-Box-NAD ili (sa prevodom) na subotnaskola.org/vesti.
- Deda Bob je Robert Mekčizni, misionar u penziji koji je predavao u adventističkim ustanovama u Zambiji, Zimbabveu, Indoneziji i SAD-u tokom 40 godina. On je otac urednika misionorskog časopisa Adventistička misija Endrjua Mekčiznija.
- Preuzmite slike sa Fejsbuka (bit.ly/fb-mq).
- Preuzmite misionerske postove i važne činjenice iz Severnoameričke divizije: bit.ly/NAD-2021.
- Znajte da ova misionarska priča iznosi sledeće elemente strateškog plana Hrišćanske adventističke crkve pod nazivom „Poći ću“: Cilj duhovnog rasta broj 6 govori o povećanju broja dece i mladih, njihovom zadržavanju u crkvi i sve većem učešću. To se može postići ohrabriranjem svih članova i budućih krštenika da prihvate i praktikuju načela pristavske službe u vezi sa vremenom, duhovnim darovima, desecima i darovima, i vernika da pokažu međukulturalno razumevanje i poštovanje prema svim ljudima. Cilj duhovnog rasta broj 7 govori o pomoći deci i mladima da Boga stave na prvo mesto u svojim životima, pokazujući na taj način biblijski pogled na svet. Više informacija o strateškom projektu Hrišćanske adventističke crkve „Poći ću“ saznajte na: IWillGo2020.org.

Misionerske informacije

- Adventistička škola Delap koju Raidžan pohađa je dvanaestogodišnja škola kojom rukovodi misija u Gvamu - Mikroneziji. Škola se nalazi u Madžuru, glavnom gradu Maršalskih ostrva. Osnovana je 1978. godine. U njoj pretežno rade studenti misionari.

Supa, fudbal i Bog

NUNAVUT, KANADA | 21. avgust

Sakile Sibanda Kamera, 52

(Zamolite dve osobe da učestvuju u ovom razgovoru.)

Narator: Nunavut je najnovija, najveća, najsevernija teritorija Kanade. Nunavut je osnovan 1999. godine. To je ogromna, retko naseljena teritorija sa tundrama, planinama i izolovanim selima do kojih se jedino može doći brodom ili avionom. Na toj teritoriji nalazi se i mala grupa hrišćana adventista. Danas ćemo upoznati jednog od njih.

Da li biste se predstavili?

Sakile: Zovem se Sakile. Ja sam supruga i majka dvoje dece, dečaka i devojčice. Radim kao medicinska sestra u glavnom gradu Nunavuta Ikaluitu, koji ima oko 8.000 stanovnika. Ovde smo se doselili pre godinu dana iz Pond Inleta, male zajednice od 1.800 ljudi, koja se nalazi na severu Nunavuta.

Narator: Teritorija Nunavuta se suočava sa velikim izazovima kao što su visoka stopa beskućnika, nasilje u porodici. Šta adventisti mogu da učine u tom pravcu?

Sakile: Kada smo došli u Pond Inlet, jedna adventistička porodica sa Jamajke je živela tamo. Kada su oni otišli, mi smo bili jedini adventisti, a živeli smo u centru te zajednice. Moj suprug je radio u opštinskoj vlasti, a ja sam bila jedina medicinska sestra u naselju. Da nismo radili svoje poslove, stvari ne bi mogle normalno da funkcionišu u tom mestu. Mogli bismo reći da smo se nalazili na uticajnim položajima. To nam je otežalo svedočenje. Neki ljudi nisu bili spremni da prihvate sve što smo govorili, a mi nismo želeli da namećemo svoja shvatanja. Bili smo veoma pažljivi. Međutim, postojale su neke stvari koje smo učinili. Osnovali smo fudbalski klub za devojčice od 9 do 12 godina. Pond Inlet nije imao ženski fudbalski klub, a naš klub je imao dobar uticaj na lokalnu sredinu.

Odrasli su počeli da primećuju da mlade devojčice više nisu besciljno lutale gradskim ulicama. Sada su imale svrhu. Došle su u fudbalski klub zbog treninga, zajedničkog

jela i druženja. Naučili smo devojčice da prikupljaju sredstva za klub. Nisam samo ja pekla kolače i prodavala. I njih sam podučavala tome. Naučili smo devojčice da se brinu o klubu, tako da mogu da nastave bez nas.

Još jedan način na koji smo delovali je preko prijatelja moje dece. Njihovi drugari su voleli da dolaze kod nas petkom uveče i subotom da se druže sa našom decom. Tada bismo imali subotno bogoslužjenje i pozivali smo decu da nam se u tome pridruže.

Narator: Na koji način se Ikaluit može uporediti sa Pond Inletom?

Sakile: Nekoliko adventističkih porodica živi u Ikaluitu, i zajedništvo nam je zaista pomoglo da duhovno rastemo. Mogu uvek da nazovem druge vernike crkve i zatražim da se mole kakav god problem da je u pitanju. Međusobno smo veoma povezani.

U Ikaluitu učestvujem kao učiteljica u jednom od razreda Subotne škole. Pravim planove da se deca uključe i pomažu starijima čineći dela dobročinstva.

Narator: Šta priželjkujete za Adventističku crkvu na ovom mestu?

Sakile: Neophodna nam je naša crkvena zgrada. Naše svedočenje je zaista ograničeno jer nemamo prostor koji bismo mogli da nazovemo domom. Kada sam prvi put došla u Ikaluit pre nekoliko godina, imali smo jedno posvećeno mesto u kome smo održavali subotno bogoslužjenje, i služili obroke beskućnicima tokom sedmice. Iako naša kuhinja nije radila subotom, beskućnici su znali da mogu da dođu u tu zgradu subotom i zajedno sa nama pojedu ručak.

Mali prostor koji sad iznajmljujemo nije dovoljno prostran za organizovanje obroka. Moj subotnoškolski razred se sastaje u dnevnoj sobi moje kuće. Osnovni razred subotne škole sastaje se kod nekog drugog u dnevnoj sobi. Treći dečiji razred

U vezi sa pričom

- Zamolite čoveka i ženu ili dve ženske osobe da predstave ovaj intervju tokom vremena za misionstvo. Volonteri ne treba da nauče napamet tekst, već da budu dovoljno upoznati sa njim da ne moraju da ga čitaju.
- Preuzmite slike sa Fejsbuka (bit.ly/fb-mq).
- Preuzmite misionске postove i važne činjenice iz Severnoameričke divizije: bit.ly/NAD-2021.
- Znajte da ova misionска priča prikazuje sledeće elemente strateškog plana Hrišćanske adventističke crkve pod nazivom „Poći ću“: Misionски cilj broj 1 govori o oživljavanju koncepta misije širom sveta i žrtvovanju za misiju kao načinu života pri čemu su ne samo pastori, već i svi vernici crkve, mladi i stari, uključeni u radosno svedočenje za Hrista i stvaranje učenika u ličnim i javnim misionским aktivnostima sa ciljem uključivanja svih vernika. Više informacija o strateškom projektu Hrišćanske adventističke crkve „Poći ću“ saznajte na: IWillGo2020.org.

sastaje se u trećoj kući. Odrasli se sastaju u našoj iznajmljenoj zgradi. Bilo bi prekrasno kada bismo mogli da proslavljamo Boga na zajedničkom bogoslužjenju na jednom mestu.

Narator: Hvala vam što ste nam omogućili da steknemo uvid u delić života udaljene kanadske teritorije Nunavut. 🌐

Deo darova 13. subote ovog tromesečja biće upotrebljen za otvaranje nove crkve i centra koji će služiti lokalnoj zajednici, upoznavajući ljude sa Bogom. Hvala vam što planirate da izdvojite velikodušna sredstva za dar 13. subote.

Andeo na benzinskoj pumpi

IZBEGLA LICA U DIVIZIJI | 28. avgust

Lamfai Sihavong, 64

Lamfai je zbunjeno gledala u lavirint autoputeva oko sebe u američkom gradu Čikago. Nije uopšte imala predstavu o tome kako da dođe do svog supruga. Pogledala je u svoje četvoro dece i pitala se šta da učini.

Ovaj bračni par došao je u SAD iz jugoistočne azijske države Laos sa statusom izbeglih lica. Putovali su sa šestoro dece širom države da bi pronašli posao. Odlazeći iz Sakramenta, Kalifornija, porodica je najpre otišla u 2.250 km udaljeno mesto Grand Ajland u Nebraski, gde su čuli za fabriku koja zapošljava ljude sa ograničenim znanjem engleskog jezika. Međutim, tamo su saznali da su slobodna mesta za posao popunjena, i da kompanija više ne zapošljava nove radnike.

Tako su se našli usred SAD-a sa šestoro dece, bez doma, posla, i samo ograničenim znanjem engleskog jezika.

Da bi bilo još teže, Lamfai se nije usuđivala da vozi po američkim autoputevima, jer je tek naučila da vozi i tek što je dobila svoju vozačku dozvolu u Kaliforniji. Dvoje prijatelja je putovalo sa ovom porodicom u Nebrasku. Jedan je vozio porodična kola, a drugi kamion. Međutim, prijatelji nisu mogli da ostanu sa njima sve vreme puta.

Pozivajući svakog koga su poznavali i ko je mogao da im da neki savet, Lamfai i njen suprug su čuli za moguću posao u Holandu, Mičigen, udaljen dodatnih 1.200 km.

Lamfai je odlučila da se uhvati u koštac sa američkim autoputevima, sa poverenjem u Boga da će biti sa njom. I tako, porodica je krenula na put do Mičigena.

Njen suprug je vozio ispred nje, vozeći kamion sa dvoje dece i njihovim stvarima. Ona je išla iza njega automobilom sa ostalom decom.

Sve je bilo u redu, sve dok nisu došli do Čikaga. Lamfai je pokušavala da sledi svog supruga. Međutim, našla se u velikoj gužvi i izgubila suprugov kamion iz vida. Zbunjena lavirintom puteva nije mogla da odluči kuda treba da ide. Zaustavila se na benzinskoj pumpi.

Ni ona ni njen suprug nisu imali mobilne telefone. Nije mogla da ga pozove, a nije znala kako da dođe do svog odredišta. Njena jedina nada bio je Bog. Bilo joj je drago što su misionari posetili izbeglički

kamp na Tajlandu, u kome su bili smešteni, da im svedoče o Bogu.

Sada, zajedno sa decom usrdno se molila Bogu za pomoć.

Kada su otvorili oči, videli su simpatičnog čoveka kako ide prema njima.

„Dozvolite mi da pogađam“, rekao je. „Da li tražite svog supruga Veuja?“

„Da!“, iznenađeno je klimnula glavom.

Razmišljala je u sebi: „Kako ovaj potpuni stranac zna ime mog supruga?“

„Uđite u kola i pratite me“, rekao je čovek. „Pomoći ću vam da ga pronađete.“

Lamfai je sledila čovekov automobil kroz lavirint puteva u Čikagu, sve dok u jednom trenutku nije ugledala kamion svog supruga.

Zahvalnost je ispunila njeno srce i srca dece. Okrenuli su se natrag da zahvalno pozdrave ljubaznog stranca, ali on nije bio više tu. Njegova kola su nestala i pre nego što su mogli da se pozdrave i da se zahvale.

Porodica je bezbedno stigla u Holand, a Veuj i Lamfai su pronašli posao u lokalnoj brodskoj kompaniji koju je držala jedna adventistička porodica.

Posle kraćeg vremena počeli su da odlaze u Adventističku crkvu Holand, i da u nju pozivaju svoje zemljake iz Laosa da im se pridruže. Crkva je ovoj maloj grupi Laošana obezbedila posebnu prostoriju u kojoj mogu da održavaju bogoslužjenje na svom jeziku.

Grupa je toliko porasla da danas ima svoju sopstvenu crkvu u kojoj Lamfai radosno upoznaje ljude sa Bogom, koji je poslao anđela na benzinsku pumpu da joj pomogne da pronađe put.

Nekoliko laoških crkava nalazi se širom Severnoameričke divizije kao rezultat darova 13. subote priloženih 2011. godine.

Sredstvima prikupljenim ove 13. subote, pomoći ćete da crkve dobiju pastore i sredstva za normalno funkcionisanje.

U vezi sa pričom

- Preuzmite slike sa Fejsbuka (bit.ly/fb-mq).
- Preuzmite misionске postove i važne činjenice iz Severnoameričke divizije: bit.ly/NAD-2021.

Znajte da ova misionска priča ilustruje sledeće elemente strateškog plana Hrišćanske adventističke crkve pod nazivom „Poći ću“: Misionски cilj broj 2 govori o jačanju adventističkog misionskog delovanja u velikim gradovima širom Prozora 10/40, u kome se nalazi veliki broj pripadnika nehrišćanskih religija. Cilj broj 2 govori dalje o tome da svaka oblast i misija izvan Prozora 10/40 ima petogodišnji plan u cilju značajnog povećanja broja novoosnovanih grupa od barem 30%. Cilj duhovnog rasta broj 6 govori o povećanju broja dece i mladih, njihovom zadržavanju u crkvi i sve većem učešću. To se može postići ohrabivanjem svih članova i budućih krštenika da prihvate i praktikuju načela pristavске službe u vezi sa vremenom, duhovnim darovima, desecima i darovima, i vernika da pokažu međukulturalno razumevanje i poštovanje prema svim ljudima. Lokalne crkve i adventističke obrazovne ustanove moraju biti spremne da odgovore na prilike time što će svedočiti imigrantima i pružiti im pomoć kako bi se mogli integrisati u lokalne adventističke zajednice. Više informacija o strateškom projektu Hrišćanske adventističke crkve „Poći ću“ saznajte na: IWillGo2020.org.

Hvala vam što planirate da izdvojite veliku sredstva za dar 13. subote.

(Priču je iznela Teri Saeli, koordinatorка službe Hrišćanske adventističke crkve Severnoameričke divizije za izbegla lica i imigrante adventiste).

Dilema

Jedna iračka porodica

Jednom prilikom neko je ispričao ocu jedne iračke porodice o Isusu. Otac je prihvatio Isusova učenja i došao u Adventističku crkvu. Majka je, međutim, odlučila da ostane verna svojoj dotadašnjoj tradicionalnoj religiji.

Nakon nekog vremena, život u Iraku postao je težak. Otac, iz straha za bezbednost supruge i njihove dve male ćerke, odlučio je da odu u SAD i tamo steknu status izbeglih lica.

Nakon provedenih godinu dana u Mičigenu, porodica se preselila u Kaliforniju. Otac nije mogao da podnese hladnu zimu u Mičigenu. Niske temperature izazivale su bolove u ranama zadobijenim u ratnim sukobima u Iraku.

U Kaliforniji, otac i majka poslali su svoje ćerke u državnu školu. Međutim, otac se molio da ćerke mogu da stiču svoje obrazovanje u nekoj adventističkoj školi. On nije imao sredstava za plaćanje crkvene škole, a čak i da jeste, nije poznao nijednog adventistu koji bi mu rekao gde može da pronađe neku adventističku školu. Molio se: „Molim Te, Gospode, pomozmi mojim ćer-

kama da steknu adventističko obrazovanje. Pomozmi mi da pronađem nekog adventistu.“

Jednog dana, otac je otišao u socijalnu kuhinju koja je delila hranu porodicama u potrebi.

Dok je čekao da primi hranu, počeo je da razgovara sa volonterom koji je tamo radio, i saznao da je čovek bio hrišćanin, pastor Adventističke crkve. Štaviše, volonter mu je rekao da kuhinju organizuje i vodi Hrišćanska adventistička crkva, ista ona koja je držala i školu.

Otac je preneo majci radosnu vest. Majka i on su pažljivo štedeli novac da bi njihova deca mogla da nastave svoje školovanje, pronađu bolje poslove i podupiru porodicu.

Odlučili su da uzmu svoju dragocenu ušteđevinu i plate školarinu svojim ćerkama.

Kratko vreme nakon toga, odveli su svoje ćerke u školu. Ušli su u kancelariju direktora. Njihova lica su bila ozarena dok su čekali da čuju šta da čine dalje.

Direktorka i pastor crkve koji je sedeo naspram njih posmatrali su oca, majku i devojčice. Vidljiva želja na licima roditelja i devojčica je ispunjavala njihova srca. Međutim, sredstva koja su majka i on uštedeli nisu bila dovoljna.

„Mi želimo da devojčice uče u ovoj školi“, rekla je direktorka, „ali nažalost nema dovoljno novca za pokrivanje školskih troškova.“ Direktorka je zastala i pogledala pastora. Videvši saosećanje u njegovim

očima, bila je ohrabrena i nastavila: „Ali ipak ćemo upisati vaše devojčice u školu. Oslonimo se na veru, da će Bog na neki način da obezbedi pomoć za školarinu“, rekla je.

Četvoro odraslih i dve devojčice klekli su na svoja kolena u želji da se pomole Bogu.

„Dragi Bože, potrebna nam je Tvoja pomoć“, molio se pastor. „Molim Te da obezbediš sredstva za obrazovanje ove dve dragocene devojčice.“

Kratko vreme nakon što je porodica otišla, direktorka je primila telefonski poziv. Bila je to koordinatorka službe za izbegla lica i imigrante adventiste pri Severnoameričkoj diviziji Adventističke crkve. Ona je obavestila direktorku da je dobila sredstva za plaćanje školarine izbegloj deci koja žele da se obrazuju u crkvenoj školi. Novac je, kako je rekla, pristigao od adventista širom sveta od darova 13. subote 2011. godine.

Direktorka nije mogla da poveruje svojim ušima. Nazvala je odmah oca i izvestila ga da je novac za školarinu pronađen. „Znao sam da će Bog odgovoriti na naše molitve!“, uzviknuo je otac. 🌍

Deo darova 13. subote ovog tromesečja biće upotrebljen za izbegla lica u Severnoameričkoj diviziji. Neka Gospod upotrebi vaše darove da odgovori na molitve poput molitava ove porodice iz Iraka. Zamislite da jednog dana na nebu upoznate nekog ko je saznao o Bogu i odlučio da Mu služi zato što ste priložili sredstva sa ciljem širenja adventne vesti.

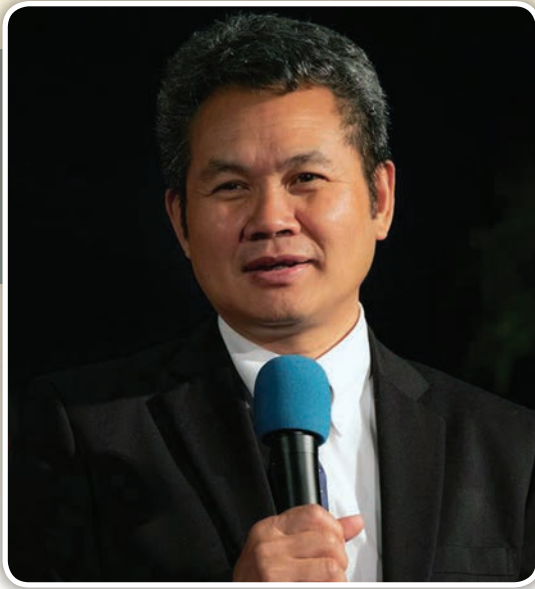
(Priču je iznela Teri Saeli, koordinatorka službe Hrišćanske adventističke crkve pri Severnoameričkoj diviziji za izbegla lica i imigrante adventiste).

U vezi sa pričom

- Časopis *Adventistička misija* ne otkriva imena članova porodica ili njihovo mesto boravka zbog privatnosti.
- Preuzmite slike sa Fejsbuka (bit.ly/fb-mq).
- Preuzmite misionске postove i važne činjenice iz Severnoameričke divizije: bit.ly/NAD-2021.
- Znajte da ova misionска priča ilustruje sledeće elemente strateškog plana Hrišćanske adventističke crkve pod nazivom „Poći ću“: Misionски cilj broj 2 govori o jačanju adventističkog misionског delovanja u velikim gradovima širom Prozora 10/40, u kome se nalazi veliki broj pripadnika nehrišćanskih religija. Svaka divizija treba da prepozna imigrantsku, izbegličku populaciju na svojoj teritoriji, kao i da preduzme inicijativu da dopre do nje. Cilj duhovnog rasta broj 5 govori o širenju učenja na pojedince i porodice sa ciljem uzdizanja duhovnog života. Cilj govori o povećanju broja dece iz adventističkih porodica koja pohađaju adventističke škole. Više informacija o strateškom projektu Hrišćanske adventističke crkve „Poći ću“ saznajte na: IWillGo2020.org.

Misionске informacije

- Severnoamerička divizija se sastoji od 8 unija, kao i crkava u Kanadi i Gvamu-Mikroneziji.
- U Sjedinjenim Američkim Državama gotovo svi govore engleski jezik. Uprava, obrazovanje, poslovi, sve se vrši na engleskom jeziku. Španski jezik je drugi po redu najrasprostranjeniji jezik i u najvećoj meri se uči kao drugi strani jezik.

Poništeno nezadovoljstvo

Džimi Švi, 51

Zamislite da imate sedam godina i da bežite u džunglu da spasavate svoj život. Kako bi to uticalo na vas?

To je ono što je Džimi Švi preživljavao u jugoistočnoj azijskoj državi Mjanmar, neka- da poznatoj pod nazivom Burma.

Kao dečak, Džimi je gajio duboko nezado- voljstvo prema vlastima zbog svog iskustva. U jednom trenutku, izgubljen u džungli, mislio je da će umreti.

Odlučio je da će se, ako ikako preživi, pri- družiti naoružanom pokretu otpora, da bi se osvetio.

Posle dve godine odvojenosti, prona- šao je svog oca u izbegličkom kampu na Tajlandu.

Međutim, njegov otac se nije slagao sa Džimijevim planom, govoreći da mu neće pomoći uzimanje puške. Umesto toga, nagovarao ga je da postane pastor i govori svom narodu o Božjoj ljubavi i nadi u večni život.

Džimiju nije bilo lako da odagna svoj bes i duboko nezadovoljstvo.

Međutim, mogao je da uoči mir i radost na očevom licu dok je odlazio u Hrišćansku adventističku crkvu u izbegličkom kampu. Čitao je o borbi između Hrista i sotone u Bibliji. Shvatio je da je njegov otac u pravu i odlučio da oprostí onima koji su se ogrešili o njega.

Džimi je postao pastor Hrišćanske adven- tističke crkve i kasnije se preselio u SAD.

Uskoro je otkrio da su mnoge adventistič- ke izbegličke porodice koje je upoznao u izbegličkom kampu na Tajlandu bile raštrka- ne širom Severne Amerike.

Pokušavale su da pronađu neku Adventističku crkvu, ali nisu dovoljno znale engleski jezik da bi razumele poruke i uče- stvovala u službama. Mnoge porodice su se obeshrabrile.

Džimi je čeznuo da ih posećuje i ohrabru- je njihovu veru. Želeo je da im pomogne da organizuju male grupe, tako da mogu da proslavljaju Boga na svom jeziku.

Uz mnogo molitava, Džimi je osnovao tri crkve.

Međutim, pošto je radio puno radno vreme da bi izdržavao svoju porodicu, nije imao mnogo vremena ni novca da putuje i pomaže adventističkim izbeglicama, kojih je bilo preko 2.000, raštrkanim širom kontinenta.

„Međutim, Bog je znao moje srce i potrebe“, kaže Džimi, koji sada služi u oblasti Karoline kao osnivač crkava i savetnik u službi za adventiste izbegla lica i imigrante pri Severnoameričkoj diviziji.

„Bog je vodio moj život sve vreme i On već ima plan“, on dodaje.

Darovi 13. subote koji su prilagani 2011. godine pomogli su da se obezbede sredstva kako bi se doseglo do izbeglih lica u Severnoj Americi.

Sredstva su omogućila Džimiju da posećuje porodice izbeglica raštrkane širom SAD-a, Kanade, pomažući im da organizuju crkve na svojim jezicima, i da služe svojim zajednicama.

Posredstvom njegovog delovanja, 55 crkava je osnovano širom kontinenta u toku protekle decenije.

Sve ovo je bilo moguće zato što su vernici crkve davali sredstva Džimiju i drugima poput njega, dozvoljavajući Bogu da zameni njihovo nezadovoljstvo sa oprostajem i ljubavlju. 🌍

Ovog tromesečja vaši darovi 13. subote pomoći će širenje evanđelja među izbeglicama u Severnoameričkoj diviziji. Hvala vam što planirate da izdvojite i priložite velikodušna sredstva.

(Priču je iznela Teri Saeli, koordinatorica službe Hrišćanske adventističke crkve Severnoameričke divizije za izbegla lica i imigrante adventiste)

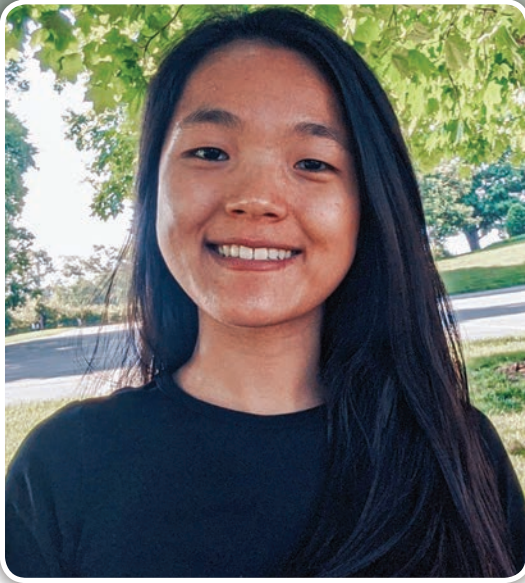
U vezi sa pričom

- Skoro 10.000 adventističkih izbeglica pripada različitim jezičkim grupama u Severnoameričkoj diviziji. Pastor Džimi je posebno orijentisan prema izbeglicama koje govore karen jezikom, među kojima je više od 2.000 aktivnih članova crkve.
- Preuzmite slike sa Fejsbuka (bit.ly/fb-mq).
- Preuzmite misionске postove i važne činjenice iz Severnoameričke divizije: bit.ly/NAD-2021.
- Znajte da ova misionска priča ilustruje sledeće elemente strateškog plana Hrišćanske adventističke crkve pod nazivom „Poći ću“: Misionски cilj broj 2 govori govori o jačanju adventističkog misionskog delovanja u velikim gradovima širom Prozora 10/40, u kome se nalazi veliki broj pripadnika nehrišćanskih religija. Svaka divizija prepoznaje sve značajne imigrantske/izbegličke grupe na svojoj teritoriji i preuzima inicijativu da ih dosegne. Cilj duhovnog rasta broj 5 govori o širenju učeništva među pojedincima i porodicama sa ciljem uzdizanja duhovnog života. Cilj govori o povećanju broja dece iz adventističkih porodica koja pohađaju adventističke škole. Više informacija o strateškom projektu Hrišćanske adventističke crkve „Poći ću“ saznajte na: IWillGo2020.org.

Dva čoveka protiv jednog Boga

IZBEGLA LICA U DIVIZIJI | 18. septembar

Nijang Mujang, 21

Desetogodišnja Nijang ustajala je rano ujutro, dok je napolju još bio mrak, da bi išla u školu.

Bila je zabrinuta. Brinula se zbog škole svaki dan. Njena porodica se doselila kao izbeglička porodica u SAD iz Mjanmara pre samo godinu dana, a škola je u državi Džordžiji bila teška.

Ona nije govorila dovoljno dobro engleski. Nije imala mnogo prijatelja. A morala je da pešači do škole još dok je bio mrak. Otac nije mogao da ide sa njom zato što je radio noću. Majka je morala da ostane kod kuće sa mlađom sestrom.

Nijang se molila pre nego što je odlazila iz kuće: „Dragi Bože, pomози mi da prebrodim još jedan dan u školi. Pomози mi da ne dođem ni u kakav problem sa učiteljem. Čuvaj me dok pešačim do škole. Amin.“

Nijang bi stavila svoj teški crni ranac na leđa i krenula u mračnu ulicu. Ako bi išla prečicom, do škole bi joj bilo potrebno 10

minuta hoda. Morala je da pešači pored nekoliko zgrada i kroz šumu da bi došla u školu. Možda će sresti neku decu duž puta da joj prave društvo.

Dok je prolazila kroz šumu, nije bilo druge dece u vidokrugu. Sve je bilo tiho. Drveće je izgledalo kao tamne senke.

Odjednom, dva čoveka su se pojavila pred njom. Jedan od njih je držao nešto što je ličilo na belu vreću. Bila je prazna. Podigao je ruku sa vrećom i rekao: „Hej, možeš li ovo da nam pridržiš?“

Ovo pitanje joj je bilo veoma neobično. Zastala je i vratila se nekoliko koraka unazad.

Ova dvojica muškaraca su učinila nekoliko koraka napred.

Nijang je nervozno gledala oko sebe, nadajući se da će još neko od dece ići ovim kraćim putem prema školi. Ali, nije videla nikoga.

Pogledala je prema dvojici muškaraca. Bila su dvojica protiv nje same. Bili su krupni i visoki, a ona je bila niska i mala. Da li će podržati belu vreću?

„Ne“, uzviknula je Nijang, mašući glavom.

Okrenuvši se nazad, potrčala je što je brže mogla.

Ljudi su bili iznenađeni.

„Oh, ne, nemoj trčati“, reče jedan od njih.

Ali Nijang nije htela da zastane. Bila je uplašena. Slušala je priče o deci koja su bila kidnapovana. Zнала je da je ova dvojica mogu lako uhvatiti.

„Gospode, pomoz mi“, molila se. „Molim Te, zaštiti me.“

Razmišljala je o tome da mogu da je uhvate u svakom trenutku. Želela je da sve bude u redu sa njenim odnosom sa Bogom.

„Ako sam učinila nešto pogrešno, molim Te oprosti mi“, molila se.

Osluškivala je zvuke da bi utvrdila da li je ona dva čoveka prate. Međutim, nije ništa čula. Zastala je za trenutak. Njeno srce je užurbano lupalo. A onda je čula žamor dece koja su išla prečicom prema školi. Olakšanje je prostrujalo njenim telom. Mogla je da se pridruži deci i zajedno sa njima ode u školu.

Pratila je troje mlađe dece prema školi. Kada su došli do mesta gde su ona dvojica muškaraca stajala, njih nigde nije bilo.

Nijang je osetila olakšanje.

„Dragi Bože, hvala Ti što si me zaštitio“, zahvaljivala se Bogu.

Dvojica krupnih ljudi bila su nadvladana još većim Bogom.

Pre deset godina, darovi 13. subote pomogli su da deca izbeglica, poput Nijang, mogu biti prebačena iz državnih škola u adventističke crkvene škole. 🌍

Deo darova 13. subote ovog tromesečja biće ponovo upotrebljen da deca iz izbe-

U vezi sa pričom

- Stavite svoje slušaoce pred izazov da se mole Bogu u svakom trenutku svog života.
- Nijang danas ide na Južni adventistički univerzitet i planira da postane stomatolog misionar.
- Slike možete preuzeti sa Fejsbuka: bit.ly/fb-mq.
- Preuzmite misionarske postove i važne činjenice iz Severnoameričke divizije: bit.ly/NAD-2021.
- Znajete da ova misionarska priča ilustruje sledeće elemente strateškog plana Hrišćanske adventističke crkve pod nazivom „Poći ću“: Misionarski Cilj broj 2 govori o jačanju adventističkog misionarskog delovanja u velikim gradovima širom Prozora 10/40, u kome se nalazi veliki broj pripadnika nehrišćanskih religija. Svaka divizija treba da prepozna imigrantsku, izbegličku populaciju na svojoj teritoriji, kao i da preduzme inicijativu da dopre do nje. Cilj duhovnog rasta broj 5 govori o jačanju misionarskog duha, kako pojedinaca, tako i porodica, kako bi došlo do značajnog rasta broja vernika koji se redovno mole, proučavaju Bibliju, koriste materijale Subotne škole i spise Elen Vajt. Cilj govori o povećanju broja dece iz adventističkih porodica koja pohađaju adventističke škole. Više informacija o strateškom projektu Hrišćanske adventističke crkve „Poći ću“ saznajte na: IWillGo2020.org.

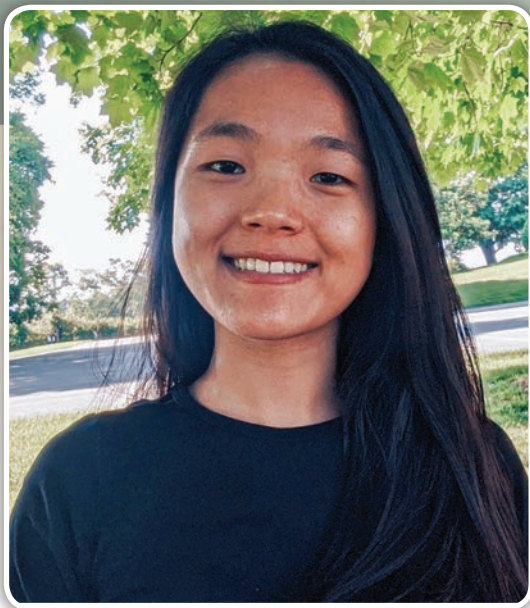
gličkih porodica mogu da dobiju adventističko obrazovanje.

Hvala vam što planirate da izdvojite i priložite velikodušna sredstva.

Delić istine

PROGRAM 13. SUBOTE | 25. septembar

Nijang Mujang, 21

Bilo je skoro vreme ručka, a vođa tima je nazvao da kaže da je pošao po Nijang koja živi u Merivilu, u Tenesiju.

Nijang je bila gladna.

Bila je spremna da uživa u svom obroku koji je ponela, dok razgovara sa drugim studentima, literalnim evanđelistima, o svojim iskustvima tog jutra.

Tada je videla ženu kako pakuje namirnice u svoja kola parkirana na parkingu ispred radnje. Imala je tek toliko vremena da razgovara sa jednom osobom pre ručka.

Nijang je prišla ženi osmehnuvši se.

„Dobar dan, gospođo“, rekla je. „Zovem se Nijang. Ja sam studentkinja, i radim tokom školovanja. Ovog leta pokušavamo da promovišemo porodične vrednosti i da pomazemo ljudima iz lokalne sredine.“

Nijang je izvadila knjigu iz svoje torbe, koja je govorila o tome kako ljudi treba da koriste biljke u svom prirodnom obliku.

Žena je prihvatila knjigu i pogledala korice.

Videvši da žena ništa ne govori, izvadila je kuvar iz torbe.

„Da li volite da kuvate?“, upitala je.

Zatim je pokazala ženi duhovnu knjigu Elen Vajt *Put Hristu*.

Žena je gledala sve tri knjige koje su joj bile u rukama. Delovalo je da je zainteresovana.

„Nažalost, zatekli ste me u pogrešnom trenutku“, rekla je. „Nisam ponela čekove, a nemam ni gotovine.“

„Primamo i plaćanje karticom, ako vam to odgovara“, rekla je Nijang.

„Ne želim da koristim svoju kreditnu karticu, jer moj suprug to ne bi voleo“, reče žena.

Ali, nastavila je da drži knjige.

Izgledalo je da ne želi da ih vrati natrag.

Nijang je izvadila još nekoliko knjiga, uključujući *Čežnju vekova* i *Veliku borbu*. Saznavši da žena ima decu, izvadila je nekoliko dečjih knjiga.

„Sve ove knjige su veoma dobre“, rekla je žena.

Delovalo je da ne može da odabere koju bi uzela.

„Znate šta?“, rekla je. „Uzeću sve ove knjige.“ Predstavljajući se kao Sindi, dala je svoju kreditnu karticu.

Posle izvršene transakcije, Nijang je upitala da li bi mogla da se pomoli sa njom.

„Volela bih“, odgovorila je Sindi.

„Dragi nebeski Oče“, molila se Nijang. „Hvala Ti što si nam darovao još jedan dan života i ovu mogućnost da upoznam Sindi. Tvoje planiranje vremena je savršeno. Oprosti nam naše grehe i nedostatke. Hvala Ti što su Sindi i njena porodica zaštićeni od stvari koje se dešavaju. Molim Te da im pružiš mir i utehu usred svega što se dešava u njihovim životima. Molim Te, budi uz njih svojom ljubavlju i prisustvom. Ako Sindi ima neku neizgovorenu molitvu u svom srcu, ispuni joj tu molbu. Pomozi joj da pronađe nadu i poverenje u Tebe. Molim Te kroz žrtvu Isusa Hrista. Amin.“

Sindino lice je sijalo od radosti nakon molitve. Reči su same potekle sa njenih usana. Rekla je da njena porodica prolazi kroz teška vremena jer su doživeli bolest i smrt. Ona je čeznula za dubljim značenjem života. Želela je da sazna više o Bogu.

Ubrzo nakon toga, Nijang je zadovoljila svoju fizičku glad, ručajući sa drugim stu-

U vezi sa pričom

- Stavite izazov pred slušaoce da budu poput Nijang i aktivno traže ljude sa kojima će moći da stupe u razgovor i molitvu.
- Preuzmite slike sa Fejsbuka (bit.ly/fb-mq).
- Preuzmite misionske postove i važne činjenice iz Severnoameričke divizije: bit.ly/NAD-2021.

Znajte da ova misionska priča prikazuje sledeće elemente strateškog plana Hrišćanske adventističke crkve pod nazivom „Poći ću“: Misionski cilj broj 1 govori o oživljavanju koncepta misije širom sveta i žrtvovanju za misiju kao načinu života pri čemu su ne samo pastori, već i svi vernici crkve, mladi i stari, uključeni u radosno svedočenje za Hrista i stvaranje učenika u ličnim i javnim misionskim aktivnostima sa ciljem uključivanja svih vernika. Cilj duhovnog rasta broj 5 govori o širenju učenja na pojedince i porodice sa ciljem uzdizanja duhovnog života. Cilj govori o povećanju broja dece iz adventističkih porodica koja pohađaju adventističke škole. Cilj broj 6 govori o povećanju broja dece i mladih, njihovom zadržavanju u crkvi i njihovom sve većem učešću. Više informacija o strateškom projektu Hrišćanske adventističke crkve „Poći ću“ saznajte na: IWillGo2020.org.

Misionske informacije

- U Severnoameričkoj diviziji nalazi se oko 10.000 adventističkih izbeglica.

dentima literarnim evanđelistima. Molila se da Sindi utoli svoju duhovnu glad kroz istinu koju će otkriti u knjigama. 🌐

Deo današnjih darova 13. subote biće upotrebljen da deca iz izbegličkih porodica mogu da stiču adventističko obrazovanje. Sredstva prikupljena od darova biće takođe upotrebljena da se izgradi smeštaj za misionare i osoblje u Adventističkoj školi Palau, na ostrvu Palau koje se nalazi u Tihom okeanu; zatim, da se dovrši izgradnja multifunkcionalne sportske sale u Adventističkoj

indijanskoj školi Holbruk u Arizoni i za izgradnju Adventističke crkve i društvenog centra u Igloliku u dalekom gradu na severu Kanade.

Hvala vam za vaša velikodušna sredstva kojima pomažete širenje evanđelja u Severnoameričkoj diviziji.

Budući projekti 13. subote

Projekti koji će biti u središtu pažnje sledećeg tromesečja dolaze iz Severne azijsko-pacifičke divizije Generalne konferencije Hrišćanske adventističke crkve.

- Izgradnja centra adventističkog životnog stila u Ulanbatoru u Mongoliji.
- Izgradnja centra za brigu o deci imigranata u Ansanu u Južnoj Koreji.
- Izgradnja misionskog centra „Jeongnam“ u Daegu u Južnoj Koreji.
- Izgradnja tri centra uticaja u Tajpeju, Tainanu i Kaohšijangu na Tajvanu.
- Uspostavljanje programa internet evangelizma koji će biti namenjen internet generaciji u Japanu.

Izvori

Za više informacija o raznovrsnom kulturnom nasleđu SAD-a, Kanade i Maršalskih ostrva (SAD), obratite se svojoj lokalnoj biblioteci ili putničkoj agenciji ili ambasadi željene zemlje. Ukucajte naziv zemlje u vašem Internet pretraživaču.

Sledeći veb-sajtovi mogu biti od koristi:

Canada: government website	bit.ly/CanGov
Encyclopedia Britannica	bit.ly/Brit-Can1
Lonely Planet	bit.ly/LP-Can
The Marshall Islands: government website	bit.ly/GovMarIslandet
World Factbook	bit.ly/WFB-MarshIsl
Trip Advisor	bit.ly/TA-MarshIsl
U.S.A.: government website	www.usa.gov
National Geographic	bit.ly/NatGeoUSA
Visit the U.S.A.	bit.ly/VisittheUSA
Arizona: state website	az.gov
TripSavvy	bit.ly/TS-Ariz

Seventh-day Adventist

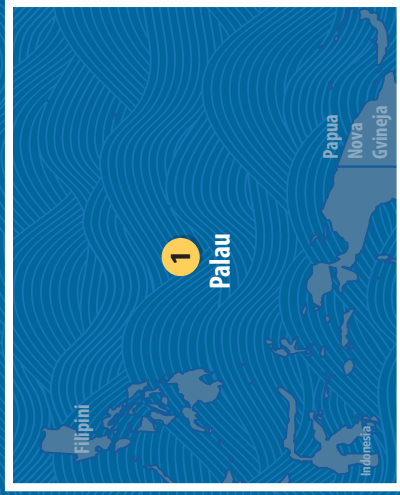
North American Division	bit.ly/SDANAD
Seventh-day Adventist Church in Canada	bit.ly/SDACan
Guam-Micronesia Mission	bit.ly/SDAGMMiss
Arizona Conference	bit.ly/SDAAriConf
Indian School	bit.ly/SDA_Holbrook

Adventistički Misioniski DVD je besplatan prilog časopisu u kome se mogu videti priče iz zemalja o kojima smo govorili, kao i o Svetskoj misiji Adventističke crkve. Pitaj vođu Subotne škole da ti napravi jednu kopiju DVD-a, ili idi na www.AdventistMission.org; www.AdventistMission.org/dvd.

Misioniski časopis i na društvenoj mreži Fejsbuk. Čitajte, komentarišite, šerujte, lajkujte naše priče na www.facebook.com/mission-quarterlies.

Sredstvo za ostvarivanje cilja Usredsredite svoju pažnju na svetsku misiju i povećajte sedmična misioniska darovanja. Zatražite od vašeg Odbora Subotne škole da vam postavi cilj misioniskih darovanja. (Postavite malo viši cilj nego što je bilo za prošlo tromesečje, podelite sumu na 14 delova – (12 redovnih tromesečnih delova i 2 dela za Trinaestu Subotu). Pokažite nedeljni grafikon progresa prema postavljenom tromesečnom cilju. Podsetite vernike takođe da aktivnosti svetske crkve zavise od sedmičnih misioniskih darova Subotne škole. Dvanaeste subote podnesite izveštaj o misioniskom daru prikupljenom tokom tromesečja i podsetite članove Subotne škole da pripreme svoje darove Trinaeste Subote za narednu sedmicu. Ova informacija o prikupljenim sredstvima ohrabriće mnoge da nastave da prilazu svoja misioniska darivanja.

Prevod:	Dejan Majstorović
Priprema:	Odeljenje za Subotnu školu Jugoistočne evropske unije, www.subotnaskola.org
Izdaje:	TIP Preporod, Beograd

1
Palau

UNIJE	CRKVE	GRUPE	VERNIŠTVO	POPULACIJA
Atlantska unija	600	76	125.629	35.186.917
Kanada	391	80	72.289	37.419.000
Kolumbijska unija	740	101	145.394	52.190.829
Unija Lejk	504	56	88.475	35.797.364
Srednjoamerička unija	458	64	64.589	27.954.972
Severna pacifička unija	446	61	102.354	15.125.897
Pacifička unija	713	91	222.741	54.601.558
Južna unija	1.149	211	301.359	66.182.135
Jugozapadna unija	585	110	122.159	42.174.329
Misija Gvam--Mikronezija	22	15	5.805	414.000
UKUPNO:	5.608	865	1.250.794	367.050.001

PROJEKTI:

1. Smeštaj za zaposlene, škola Palau, Palau
2. Druga faza višenamenske sale, Škola Holbruk, SAD
3. Crkve i stipendije za izbeglice, Kanada i SAD
4. Crkva i društveni centar, Iglolik, Kanada

